

Súd: Správny súd v Košiciach
Spisová značka: 1Saz/1/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0925100293
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Klimekova
ECLI: ECLI:SK:SpSKE:2025:0925100293.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Košiciach, v konaní pred sudkyňou JUDr. Erikou Klimekovou, v právnej veci žalobcu: A. B., nar.: 29.04.1998, štátny príslušník A. kráľovstva, s trvalým pobytom obec C. D., provincia E. F. des Sraghna, región Marakéš – Safi, t. č. v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov G., D. XX, XXX XX G., právne zastúpeného: Slovenská humanitná rada, so sídlom Budyšínska 1, 831 03 Bratislava, IČO: 17 316 014, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, migračný úrad, Pivonková ul. č. 6, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného sp. zn. ČAS:MU-PO-203-31/2024-Ž zo dňa 02.04.2025, v konaní o správnej žalobe vo veci azylu, takto

rozhodol:

I. Z r u š u j e rozhodnutie žalovaného sp. zn. ČAS:MU-PO-203-31/2024-Ž zo dňa 02.04.2025 vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

II. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Správnu žalobou vo veci azylu doručenou Správne mu súdu v Košiciach dňa 23.05.2025 žalobca žiadal preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného sp. zn. ČAS:MU-PO-203-31/2024-Ž zo dňa 02.04.2025, ktorým žalovaný v konaní o azyle podľa zákona č. 480/2002 Z. z. a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 480/2002 Z. z.“) rozhodol, že žalobcovi (I) neudeľuje azyl podľa § 13 ods. 1 písm. a) zákona č. 480/2002 Z. z.; (II) neposkytuje doplnkovú ochranu podľa § 13c ods. 1 písm. a) a § 20 ods. 4 zákona č. 480/2002 Z. z.; (III) neudeľuje azyl na účel zlúčenia rodiny podľa § 13 ods. 1 písm. b) a § 20 ods. 5 zákona č. 480/2002 Z. z.; (IV) neposkytuje doplnkovú ochranu na účel zlúčenia rodiny podľa § 13c ods. 1 písm. b) a § 20 ods. 5 zákona č. 480/2002 Z. z. (ďalej aj „správnu žalobou napadnuté rozhodnutie“).

Administratívne konanie

2. Dňa 28.11.2024 žalobca počas zaistenia v Útvare Policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce v čase o 10:09 hod. podal opakovanú žiadosť o udelenie azylu na území Slovenskej republiky z dôvodu obavy o svoj život v domovskej krajine; žiadosť bola zaevidovaná pod číslom konania MU-PO-203/2024-Ž; ide v poradí už o druhú žiadosť o udelenie azylu na území Slovenskej republiky.

3. Dňa 06.12.2024 bol žalobca upovedomený o začatí konania podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov.

4. Dňa 06.12.2024 podal žalobca svoje vyjadrenie do zápisnice pod číslom PPZ-HCP-PO9-8-063/2024-AV kde uviedol, že trvá na svojej predošlej výpovedi a ďalej odmietol vypovedať aj na otázky správneho orgánu neodpovedal a odmietal akúkoľvek ďalšiu spoluprácu. Následne dňa 06.12.2024 Oddelenie

hraničnej kontroly PZ Košice – letisko vydalo rozhodnutie č. PPZ-HCP-PO9-8-064/2024-AV o zaistení žalobcu podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov. Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca správnu žalobu, o ktorej rozhodol Správny súd v Košiciach rozsudkom sp, zn. 2Saz/5/2024 zo dňa 13.01.2025 tak, že žalobu zamietol, (v tomto konaní žalobca vystupoval ako A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom: A. F., štátna príslušnosť: Marocká kráľovstvo)

5. V rámci preskúmaného administratívneho konania dňa 11.12.2024 bol vykonaný vstupný pohovor so žalobcom, v ktorom uviedol, že všetky skutočnosti, ktoré uviedol v poradí prvej žiadosti o azyl boli pravdivé a zotrváva na predchádzajúcich vyjadreniach. K nezrovnalostiam v jeho osobných údajoch uviedol, že svoje meno vždy uvádzal ako A. a nevie, prečo to bolo zaznamenané inak. Pri výpovedi v Rakúsku písal svoje meno v arabčine, je možné že chyba vznikla pri jeho prepise. Uviedol, že on prepis mena vníma rovnako či je to A. alebo A.. K rôznym dátumom narodenia sa nevedel vyjadríť. Pred policajnými orgánmi odmietol vypovedať, pretože chcel vypovedať pred pracovníkmi migračného úradu. O azyl požiadal až s odstupom času, pretože na letisku v Košiciach mu povedali, že o azyl môže požiadať v ÚPZS Sečovce, kde mu bolo povedané, že sudca rozhodol o jeho prepustení zo zaistenia. Chcel počkať, kým ho prepustia a požiadať o azyl v Humennom. Nakoniec však bolo jeho zaistenie predĺžené, tak požiadal o azyl. Uviedol, že z Maroka, z Casablancy, vycestoval letecky na svoj pas do Istanbulu. Tam zotrval asi 20 dní, jeden muž mu pomohol vybaviť letecký transfer do Srbska cez Rumunsko. Priletel do Belehradu, odkiaľ cestoval taxíkom do mesta Subotica. Tam sa zoznámil s prevádzčom, ktorý mu sľúbil, že za 2.000,- eur ho dostane do Rakúska spolu s ďalšími asi 13 cudzincami. Nelegálne prekročili hranice Maďarska, kde ich v lese čakala dodávka, ktorá ich mala odviezť do Rakúska, no túto dodávku kontrolovala slovenská polícia. V G. nepožiadala o azyl, pretože sa mu nepozdávala tamojšia situácia a v Maďarsku azyl nedávajú. Opakovane uviedol náboženské dôvody, ktoré ho viedli k podaniu v poradí prvej žiadosti o udelenie azylu. Zároveň doplnil, že o azyl žiada aj z dôvodu svojej homosexuality. V 10 rokoch ho znásilnil priateľ jeho tety z matkovej strany. Keď to povedal tete, tá mu na to povedala, že je to úplne normálne, zrejme sa bála následkov. Zhruba o jeden rok neskôr sa začal schádzať so susedom, s ktorým mal sexuálny pomer. Keď sa to dozvedeli jeho brat a otec, zbili ho. Doma sa situácia zhoršovala, až ho nakoniec vyhodili z domu. Mal v tom čase 16 rokov. Odišiel do okresného mesta, kde najprv žil na ulici ako bezdomovec. Po tom, ako sa zoznámil s 3 dievčatami, zobrali ho bývať k nim do podnájmu. Po čase už ľudia bývajúci v okolí vedeli, že je ateista a že býva s dievčatami. Mal dlhšie vlasy a chodil upravený, tak si mohli domyslieť aj to, že je homosexuál. Vždy, keď bola na ulici bol nejakým spôsobom šikanovaný. Dostával bitky od ľudí, čo bývali v jeho okolí, vyčítali mu aj verbálne jeho sexuálnu orientáciu. Políciu nekontaktoval, nakoľko mal za to, že tam by tiež dostal bitku. Raz sa stalo, že mal na nohe tržnú ranu a musel vyhľadať lekársku pomoc. Počas pobytu v okresnom meste mal priateľa, s ktorým sa pred odchodom rozšíšiel. V Maroku nemal problém so štátnymi orgánmi z dôvodu svojej sexuálnej orientácie. Uviedol, že nevie ako štátne orgány pristupujú v Maroku k osobám s inou sexuálnou orientáciou, či je trestaná. Vo všeobecnosti však nie je homosexualita v krajine považovaná za normálnu, všeobecne spoločnosť takýchto ľudí ponížuje, pričom polícia s tým nič nerobí. Odchod z krajiny zvolil z dôvodu obavy o svoju bezpečnosť, bol už zo všetkého unavený. V predchádzajúcej žiadosti o azyl svoju sexuálnu orientáciu neuviedol ako dôvod žiadosti preto, že v Medvedove bola s ním aj skupina Maročanov, bolo ich asi 30 a nechcel mať s nimi problémy. Keď jednému z nich povedal, že je ateista, zaútočil naňho žiletkou.

6. Žalovaný dňa 02.04.2025 vydal správnu žalobou napadnuté rozhodnutie, ktoré odôvodnil nesplnením zákonných podmienok pre udelenie azylu alebo dočasného útočiska u žalobcu. Žalovaný vychádzal okrem podkladov v administratívnom spise aj z obsahu administratívneho spisu ČAS:MU-PO-356/2023-Ž týkajúceho sa prechádzajúceho azylového konania žalobcu. Poukázal na to, že žalobca počas azylových konaní okrem svojich výpovedí nepodložil svoje tvrdenia žiadnymi dôkazmi, dokonca aj dôkazy, ktoré by do určitej miery potvrdzovali pravdivosť jeho tvrdení zámerne zničil (cestovný doklad), aby ho nebolo možné identifikovať a vrátiť do krajiny pôvodu. Žalovaný vychádzal pri posudzovaní žiadosti žalobcu z ustanovenia § 19a ods. 3 zákona č. 480/2002 Z. z., ktoré podmienky uvedené v tomto ustanovení musia byť na strane žiadateľa o azyl splnené kumulatívne. Žalovaný po komplexnom posúdení výpovedí žalobcu, všetkých dostupných informácií a dôkazov dospel k záveru, že všeobecná dôveryhodnosť žalobcu nebola preukázaná, resp. bola spochybnená. K tomuto záveru dospel žalovaný na základe skutočností, ktoré podrobne zhrnul v odôvodnení rozhodnutia:

- žalovaný si od prvého vstupu na územie SR opakovane menil identitu (najprv uviedol, že sa vola A. B., nar. XX.XX.XXXX; po vydaní rozhodnutia a následnom prepustení z ÚPZC Medvedov už figuroval pod menom A. B., nar. XX.XX.XXXX; počas pobytu v Rakúsku sa predstavoval pod menami A. B., nar.

XX.XX.XXXX/29.04.1997/12.04.197; pri opakovanej žiadosti o udelenie azylu uviedol svoje meno ako A. B. alias A. B., nar. XX.XX.XXXX), a aj napriek tomu, že počas vstupného pohovoru mal príležitosť vyjadriť sa k týmto nezrovnalostiam, tieto dostatočným spôsobom nevysvetlil;

- z rozhodnutia Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Mobilnej jednotky PZ Bratislava š. PPZ-HCP-BA5-3784-010/2023-AV z 15.07.2023 o administratívnom vyhostení a uložení zákazu vstupu vyplynulo, že z Maroka vycestoval z ekonomických dôvodov, nehrozila mu tam smrť a ani o udelenie azylu na území SR nechcel požiadať;

- o udelenie azylu prvýkrát požiadal až s odstupom niekoľkých mesiacov, pričom na to mal nespočet príležitostí, jeho tvrdenia, že tlmočník mu povedal, že nemôže požiadať o azyl lebo u nich nie je vojna, žalovaný vyhodnotil ako zavádzajúce a nepravdivé;

- počas predchádzajúceho azylového konania pri prvej príležitosti ušiel do Rakúska;

- po návrate na Slovensko požiadal opätovne o azyl až s odstupom dvoch mesiacov po tom, ako bolo rozhodnuté o predĺžení jeho zaistenia;

- po návrate z Rakúska sa správal odmerane voči pracovníkom Oddelenia hraničnej kontroly PZ Košice – letisko, kedy opakovane odmietol vypovedať (08.10.2024, 27.11.2024, 06.12.2024);

- žalobca vycestoval z Maroka legálne na svoj vlastný cestovný pas, dopravil sa do Turecka, ktoré bolo jeho prvou bezpečnou krajinou, napriek deklarovanej obavám tam o azyl nepožiadala a neurobil tak ani v ďalších krajinách – Srbsku a Maďarsku, pretože jeho cieľom bolo dostať sa do Talianska, Rakúska, SR; - po prilete do Srbska úmyselne zničil cestovný pas, aby tamojšia polícia nemohla overiť jeho totožnosť a vrátiť ho do Turecka;

- žalobca bol na základe vlastnej žiadosti z 03.08.2023 zaradený do programu ADN-FRONTEx, riadeného organizáciou IOM, ktorá poskytuje služby, poradenstvo a pomoc migrantom, zabezpečuje koordinované, humanitárne a nákladovo efektívne návraty štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí nemôžu, nechcú ostať na Slovensku alebo si želajú vrátiť sa dobrovoľne do krajiny pôvodu;

- žalobca ním prezentované dôvody žiadosti o azyl postupne menil tak, že pridával nové dôvody, ktorým z objektívnych príčin nie je možné veriť (rozpory vo výpovediach, nesúlad s dostupnými informáciami, postupné uvádzanie nových skutočností, ...).

Žalovaný zdôraznil, že k záveru o nedôveryhodnosti žalobcu dospel nie na základe nepatrných nezrovnalostí alebo len omylom uvádzaných skutočností, ale na základe zásadných rozporov v jeho výpovediach, v ktorých uvádzal rôzne informácie, a to či už v otázke dôvodov žiadosti, ako aj v otázke identity. Uviedol, že je štandardné, aby osoba, ktorá v krajine pôvodu čelí závažným problémom, by mala hosťiteľskej krajine poskytnúť o sebe pravdivé údaje a informácie. Ide o minimum toho, čo môže osoba žiadajúca o medzinárodnú ochranu poskytnúť krajine, ktorá jeho žiadosť posudzuje. Žalovaný konštatoval, že po opätovnom dôkladnom preskúmaní prípadu žalobcu vyhodnotil dôvody jeho žiadosti ako nedôveryhodné. Nielen jeho údajné dôvody prenasledovania z náboženských dôvodov, ale aj jeho sexuálna orientácia museli byť žalobcovi známe už v čase jeho odchodu z Maroka. Uviedol, že žiadateľ s tak závažnými dôvodmi by požiadal o azyl hneď pri prvej možnej príležitosti, v prvej možnej krajine a nie až s odstupom niekoľkých mesiacov, ako to urobil žalobca v oboch prípadoch jeho žiadostí o azyl. Preto v prípade žalobcu nie je kumulatívne splnená podmienka uvedená v § 19a ods. 3 písm. a) až d) zákona č. 480/2002 Z. z. na to, aby bolo možné prihliadať na jeho dôkazmi nepodložené tvrdenia počas azylového konania. Žalovaný tiež nemal preukázanú všeobecnú dôveryhodnosť žalobcu, nakoľko tento menil svoje výpovede do zápisnice pred jednotlivými orgánmi bez toho, aby zmeny v tvrdeniach dostatočne odôvodnil. V prípade žalobcu tak nie je splnená ani podmienka podľa § 19a ods. 3 písm. e) zákona č. 480/2002 Z. z.. Na základe uvedeného posúdil žalovaný konanie žalobcu ako účelové, ktorého jediným motívom je snaha o dosiahnutie legalizácie jeho pobytu prostredníctvom inštitútu medzinárodnej ochrany. Takéto konanie je však obchádzaním zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov. Žalobca sám svojím konaním a výpoveďami vedome sponchybil svoju dôveryhodnosť. Nedôveryhodnosť tvrdení žalobcu migračnému úradu výrazne narušila schopnosť posúdiť naozaj reálne dôvody jeho odchodu z Maroka a vyhodnotiť dôvody jeho žiadosti o azyl. Na základe komplexného posúdenia žiadosti žalobcu o udelenie azylu a všetkých relevantných informácií dospel žalovaný k záveru, že v konaní neboli objektívne preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodu zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, a ani to, že vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do krajiny svojho pôvodu.

Neposkytnutie doplnkovej ochrany žalovaný odôvodnil tým, že z výpovede žalobcu nevyplývalo, že by bol v krajine pôvodu vystavený mučeniu, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Zároveň neuviedol žiadne skutočnosti, za ktoré by mu v prípade návratu do krajiny pôvodu zo strany marockých štátnych orgánov takéto neprimerané opatrenia mali hroziť. Z dostupných informácií

o aktuálnej bezpečnostnej a politickej situácii v krajine pôvodu žalovaný zistil, že Maroko je dlhodobou bezpečnou a stabilizovanou krajinou a neprebíha tam žiadny ozbrojený konflikt takého charakteru, že by pre žalobcu v prípade jeho návratu predstavoval individuálnu hrozbu. Na základe uvedeného žalovaný dospel k záveru, že návrat do krajiny pôvodu nepredstavuje hrozbu vážneho bezprávia v zmysle § 3 písm. f) bod 2 a 3 zákona č. 480/2002 Z. z..

Neudelenie azylu a neposkytnutie doplnkovej ochrany na účely zlúčenia rodiny odôvodnil žalovaný tým, že žalobca nemá na území SR žiadnych rodinných príslušníkov s udeleným azylom, s ktorými by sa mohol po splnení zákonných podmienok zlúčiť, navyše uvedené nebolo ani predmetom jeho žiadosti.

2. Súd pre úplnosť uvádza stručný prehľad administratívnych konaní týkajúcich sa žalobcu so zameraním na v tomto konaní relevantné informácie:

- žalobca bol dňa 14.07.2023 kontrolovaný hliadkou Obvodného oddelenia Policajného zboru Bratislava - Rusovce na poľnej ceste, kde sa malo nachádzať niekoľko neznámych osôb, pričom pri kontrole bolo zistené, že žalobca nemá pri sebe žiaden doklad totožnosti a nevedel ani hodnoverne preukázať svoju totožnosť, a preto bol predvedený na obvodné oddelenie Policajného zboru Bratislava - Rusovce;
- dňa 15.07.2023 začala Mobilná jednotka Policajného zboru Bratislava ako príslušný orgán vo veciach administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky konanie vo veci administratívneho vyhostenia žalobcu a určenie zákazu vstupu o čom bol žalobca písomne upovedomený;
- dňa 15.07.2023 bola so žalobcom spísaná zápisnica pod číslom PPZ-HCP-BA5-3784-009/2023-AV, v ktorej sa vyjadril k svojmu príchodu na územie Slovenskej republiky, k dĺžke doby zdržiavania sa na území SR a Schengenského priestoru, k tomu, že z Maroka vycestoval legálne na svoj cestovný doklad z letiska v Casablance do Turecka - Istanbulu, kde kontaktoval prevádzkača, popísal svoju trasu, cez ktorú sa dostal až na územie Slovenskej republiky; uviedol, že v domovskej krajine mu nehrozí smrť a z Marockého kráľovstva vycestoval z ekonomických dôvodov o udelenie azylu na území Slovenskej republiky v tom čase nepožiadali;
- dňa 15.07.2023 vydala Mobilná jednotka Policajného zboru Bratislava rozhodnutie číslo: PPZ-HCP-BA5-3784-010/2023-AV o administratívnom vyhostení žalobcu z územia Slovenskej republiky na územie Marockého kráľovstva a určila žalobcovi zákaz vstupu na územie SR a na územie všetkých členských štátov na dobu troch rokov, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.07.2023;
- dňa 15.07.2023 bolo vydané rozhodnutie číslo PPZ-HCP-BA5-3784-013/2023-AV o zaistení žalobcu podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu administratívneho vyhostenia, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 14.09.2023;
- dňa 14.09.2023 bolo žalobcovi predĺžené zaistenie rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA5-3784-025/2023-AV;
- dňa 31.10.2023 žalobca počas zaistenia požiadali v priestoroch Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov o udelenie azylu na území SR z náboženských dôvodov;
- dňa 31.10.2023 bola so žalobcom spísaná zápisnica o podaní vysvetlenia, v ktorej uviedol, že v domovskej krajine mal neustále konflikty kvôli tomu, že je ateista, vyhrážali sa mu, že ho zavrú do väzenia, že ho zabijú a preto utiekol z Maroka. Na vstupnom pohovore so žalobcom dňa 15.11.2023 žalobca uviedol, že sa volá A. B., nar. XX.XX.XXXX v dedine Awlad Borgin, okresl E. F. des Shraghna, provincia Marakeš. V rodnej obci navštevoval základnú školu, ktorú ukončil asi v roku 2015 (ukončených 8 tried), kedy bol zo školy vylúčený, pretože pravidelne nenavštevoval predmet náboženstvo. Nenavštevoval pravidelne povinné hodiny náboženstva, mal na náboženstvo iný názor, ako jeho učiteľ, často mu oponoval, preto ho učiteľ zbil, napadol ho opakovane. Uviedol, že dôvodom na jeho strane je odmietanie islamu, nie je veriaci. Uviedol, že jeho rodičia sú islamského vierovyznania, otec však islam nepraktizoval. Jeho strýko islam odmietal úplne, a s ním si žalobca dobre rozumel, istú dobu uňho aj žil. Po vylúčení zo školy sa naňho rodičia hnevali, preto odišiel z rodnej obce do okresného mesta E. F. des Sraghna, kde pracoval ako automechanik až do roku 2022, do odchodu z Maroka. Od odchodu z domu bol v minimálnom kontakte s rodinou (1x telefonoval s matkou a 1x s bratom), nakoľko mal za to, že rodina by mala kvôli jeho návratu problémy. Po istom čase, ako žil a pracoval v okresnom meste si ostatní obyvatelia všimli, že nie je praktizujúci moslim. Túto skutočnosť im potvrdili aj obyvatelia pochádzajúci z jeho rodnej obce. Dôsledkom toho ho opakovane fyzicky napadli, nenávideli ho. Keď sa útoky opakovali, nahlásil to aj na políciu, avšak bezvýsledne. Policajné vyšetrenie k ničomu nevedlo, žalobca uviedol, že vždy to skončilo tak, že on bol vinný, dokonca bol dvakrát políciou aj zadržaný. Raz ho na ulici napadli aj s jeho priateľkou, ktorú bodli. Susedia ho aj nahlasovali na políciu, že nedodržiava ramadán, za čo bol políciou pokarhaný. Žalobca uviedol, že nemá žiadny doklad totožnosti, z Maroka vycestoval na cestovný pas, ktorý ale v G. zničil, aby ho nemohli vrátiť späť do Turecka. Na vycestovanie sa pripravoval už od roku 2022, zdržiaval sa v rôznych mestách v krajine, cestoval letecky do Srbska, v utečeneckom tábore Subotica sa nakontaktoval na prevádzkača, ktorý mu sľúbil, že za 2.000,- eur

ho zoberie do Rakúska. Poprel, že v konaní o zaistení uviedol, že nechce požiadať o azyl, uviedol, že tlmočník mu povedal, že o azyl požiadať nemôže, lebo v krajine jeho pôvodu nie je vojna. On mu uveril, avšak keď ho ani po mesiaci neprepustili zo zaistenia, rozhodol sa, že požiada o azyl. Žalobca špecifikoval, že o udelenie azylu žiadal z náboženských dôvodov. Zároveň uviedol, že okrem toho nemal žiadne iné dôvody. Nebol prenasledovaný štátnou mocou.

- dňa 03.11.2023 bolo vydané rozhodnutie pod číslom PPZ-HCP-BA5-3784-031/2023-AV o zaistení žalobcu podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, doba zaistenia bola určená do 03.02.2024, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 03.11.2023;

- dňa 31.11.2023 začala Mobilná jednotka Policajného zboru Bratislava konanie vo veci zaistenia účastníka konania podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, ktorý bol v rámci tohto konania vypočutý a svoje vyjadrenie podal do zápisnice pod číslom: PPZ-HCP-BA5-3784-030/2023-AV v ktorej uviedol, že nemá finančné prostriedky, nevie si zabezpečiť ubytovanie na území SR, a k otázkam ohľadom jeho žiadosti o azyl sa odmietol vyjadriť;

- dňa 29.01.2024 bolo vydané rozhodnutie číslo PPZ-HCP-BA5-44-039/2024-AV o predĺžení zaistenia žalobcu podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov do 03.05.2024, žalobca bol ponechaný v umiestnení v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, do ktorého bol prevezený z Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce dňa 26.04.2024, rozhodnutie nadobudlo dňa právoplatnosť dňa 29.01.2024;

- o žiadosti žalobcu o udelenie azylu zo dňa 31.10.2023 rozhodol Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím číslo: MU-PO-356/2023-Ž zo dňa 31.10.2023 tak, že mu podľa § 13 ods. 1 (od 01.06.2022 § 13 ods. 1 ods. a) zákona a azyle azyl neudelil a zároveň podľa § 13 ods. 1 (od 01.06.2022 § 13 c ods. 1 ods. a) a § 13c ods. 1 písm. b) zákona o azyle neposkytol doplnkovú ochranu, rozhodnutie bolo vyhlásené dňa 23.04.2024 a právoplatnosť nadobudlo dňa 31.08.2024;

- Proti tomuto rozhodnutiu žalovaného podal žalobca správnu žalobu, o ktorej rozhodol Správny súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 17Saz/7/2024 zo dňa 14.08.2024 tak, že správnu žalobu zamietol a účastníkom konania nárok na náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia správny súd konštatoval, že nemal preukázanú všeobecnú dôveryhodnosť žalobcu, keďže nemôže byť hodnotený ten, kto menil svoje výpovede do zápisnice pred štátnym orgánom bez toho, aby svoje zmeny v tvrdeniach dostatočne odôvodnil. Správny súd k posúdeniu dôveryhodnosti žalobcu zdôraznil, že v administratívnom spise žalovaného sa nachádza rozhodnutie o administratívnom vyhostení a uložení zákazu vstupu z 15.07.2023 číslo PPZ-HCP-BA5-3784-010/2023-AV, z ktorého vyplýva, že dňa 15.07.2023 bola so žalobcom spísaná zápisnica, podľa ktorej žalobcovi v domovskej krajine nehrozí smrť, z Marockého kráľovstva vycestoval z ekonomických dôvodov a o udelenie azylu na území Slovenskej republiky nežiada. Žalobcovi bola tiež bezprostredne po zadržaní daná možnosť o azyl požiadať, avšak záujem neprejavil a v prípade jeho prepustenia sa vyjadril, že by pokračoval do jeho cieľovej krajiny, ktorou je Nemecko. Až v priebehu zaistenia požiadal o azyl z dôvodu obavy o svoj život, pričom túto podal až v nadväznosti na rozhodnutie o administratívnom vyhostení do jeho domovskej krajiny, keď existoval reálny predpoklad návratu do Maroka. Žalobca cestoval viacerými krajinami Európskej únie, ktoré sú bezpečnými krajinami, v žiadnej z nich však úmysel požiadať o azyl neprejavil. Správny súd dospel k právnomu záveru, že žalovaný správne považoval žalobcovu žiadosť o azyl ako účelovo podanú, v snahe vyhnúť sa vyhosteniu do krajiny pôvodu, a to s poukazom na informácie, ktoré žalobca po zadržaní na Slovensku poskytol cudzineckej polícii, rovnako aj z dôvodu, že úmyselne zničil svoj cestovný pas, aby srbská polícia nezistila jeho identitu a nemohla ho vrátiť späť do Turecka.

- dňa 02.05.2024 bolo vydané rozhodnutie o zaistení žalobcu podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu administratívneho vyhostenia číslo PPZ-HCP-BA5-100-010/2024-AV nakoľko rozhodnutie o vyhostení číslo PPZ-HCP-BA5-3784-010/2023-AV nebolo realizované, dĺžka doby zaistenia bola stanovená na čas nevyhnutne potrebný najviac do 02.07.2024, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 02.05.2024;

- dňa 28.05.2024 bol žalobca eskortovaný do Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, kde bol aj umiestnený a dňa 06.06.2024 bol s ním vykonaný pohovor za účelom zistenia totožnosti;

- dňa 27.06.2024 bolo vydané rozhodnutie o predĺžení zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov do 27.09.2024 pod číslom PPZ-HCP-BA5-100-023-2024-AV a žalobca bol ponechaný v zaistení v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, právoplatnosť nadobudlo dňa 27.06.2024, proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca správnu žalobu;

- dňa 06.08.2024 vydal Správny súd v Košiciach Rozsudok sp. zn.: 7Saz/2/2024, ktorým zrušil rozhodnutie o predĺžení zaistenia číslo PPZ-HCP-BA5-100-023-2024-AV zo dňa 27.06.2024 a nariadil bezodkladne prepustiť žalobcu zo zaistenia (žalobca v tom čase vystupoval pod menom a priezviskom A. B., nar.: 29.04.1997);

- dňa 19.08.2024 bolo zaistenie účastníka konania ukončené podľa § 90 ods. 2 písm. b) bod číslo 2 zákona o pobyte cudzincov, a to na základe právoplatného rozhodnutia Správneho súdu v Košiciach spisová značka: 7Saz/2/2024 zo dňa 06.08.2024;
- dňa 19.08.2024 bol zaevidovaný príchod žalobcu do Záchytného tábora Humenné, dňa 27.08.2024 bol zaevidovaný jeho príchod do Pobytového tábora Rohovce, kde niekoľkokrát požiadal krátkodobo priepustku a dňa 03.09.2024 sa do Pobytového tábora Rohovce už nedostavil a ušiel do zahraničia a v systéme A. bol dňa 06.09.2024 zaevidovaný úkon - svojvoľný odchod a dňa 13.09.2024 bol žalobca vyradený z evidencie;
- dňa 08.10.2024 bol žalobca transferovaný na území Slovenskej republiky z územia Rakúska podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) číslo 604/2013 z 26. júna 2013 a toho istého dňa bol žalobca o 14. hodine po prilete leteckej linky OS741 z Viedne do Košíc prevzatý na územie Slovenskej republiky; jeho pobyt na území SR po prevzatí sa považoval za neoprávnený;
- dňa 08.10.2024 bolo začaté príslušným správnym orgánom: Oddelením hraničnej kontroly Policajného zboru Košice - letisko konanie vo veci zaistenia žalobcu podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, nakoľko sa žalobca na území SR zdržiaval neoprávnenne bez platného víza alebo platného povolenia na pobyt, alebo dočasného povolenia k pobytu vydaného jednou zmluvnou stranou o čom bol žalobca upovedomený;
- dňa 08.10.2024 bola so žalobcom spísaná Zápisnica o podaní vysvetlenia pod číslom PPZ - HCP-PO9-8-017/2024-AV, v ktorej uviedol žalobca svoje pravé osobné údaje: A. B., nar.: 29.04.1998, žalobca využil svoje právo nevyповeдаť a na ďalšie otázky už neodpovedal;
- dňa 08.10.2024 bolo vydané rozhodnutie číslo: PPZ - HCP-PO9-8-018/2024-AV o zaistení žalobcu podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu administratívneho vyhostenia (o administratívnom vyhostení bolo rozhodnuté dňa 15.07.2023 Mobilnou jednotkou Policajného zboru Bratislava - rozhodnutie číslo: PPZ-HCP-BA5-3784-010/2023-AV); dĺžka doby zaistenia bola určená do 08.02.2025 a dňa 08.10.2024 bol žalobca umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach;
- proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca správnu žalobu;
- dňa 15.02.2024 bol žalobca Zastupiteľským úradom Marockého kráľovstva so sídlom vo Viedni identifikovaný ako marocký občan: A. B., nar.: 29.04.1997;
- dňa 13.11.2024 Správny súd v Košiciach vydal Rozsudok pod sp.zn.: 16Saz/2/2024, ktorým zrušil rozhodnutie žalovaného číslo PPZ - HCP-PO9-8-018/2024-AV zo dňa 08.10.2024 z dôvodu, že správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia pri posudzovaní celkovej prípustnej doby zaistenia nezohľadnil aj dĺžku predchádzajúceho zaistenia v súlade s rozsudkom Najvyššieho súdu 1Szak/19/2017 zo dňa 15.12.2017 a nariadil bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia;
- dňa 27.11.2024 vydal správny orgán príkaz na prepustenie zaisteného osoby zo zariadenia pod číslom PPZ-HCP-PO9-8-037/2024-AV z dôvodu podľa § 90 ods. 2 písm. b) bod číslo 2 zákona o pobyte cudzincov a zaslal ho Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce ;
- dňa 27.11.2024 žalovaný začal konanie vo veci zaistenia účastníka podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov - zaistenie na účel výkonu administratívneho vyhostenia, po tom čo bol žalobca podľa ustanovenia § 79 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov predvedený pred oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru Košice-letisko z dôvodu, že sa na území Slovenskej republiky zdržiava neoprávnenne, bez platného víza alebo platného povolenia na pobyt alebo dočasného povolenia k pobytu vydaného jednou zo zmluvných strán, pričom v tom čase už u žalobcu existovalo právoplatné a vykonateľné rozhodnutie o administratívnom vyhostení, ktoré vydal správny orgán - Mobilná jednotka Policajného zboru Bratislava rozhodnutie číslo: PPZ-HCP-BA5-3784-010/2023-AV dňa 15.07.2023;
- so žalobcom bola dňa 27.11.2024 spísaná zápisnica číslo PPZ-HCP-PO9-8-046/2024-AV v ktorej uviedol, že využíva právo nevyповeдаť a na ďalšie otázky už neodpovedal;
- dňa 27.11.2024 vydal žalovaný rozhodnutie číslo PPZ-HCP-PO9-8-047/2024-AV, ktorým rozhodol o zaistení žalobcu dňa 27.11.2024 v čase o 11: 30 hod podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu administratívneho vyhostenia; podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov určil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný najviac do 27.03.2025; a žalobca bol podľa § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce.

Súdne konanie

3. Žalobca správnu žalobu odôvodnil tým, že správnu žalobou napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, a to z dôvodu, že žalovaný sa pri posudzovaní dôveryhodnosti žalobcu príliš sústredil na zmeny osobných údajov a výpoveď žalobcu v administratívnom konaní zo dňa 15.07.2023, avšak nie na hodnotenie výpovedí žalobcu ako celku

a ich celkový súlad s informáciami o krajine pôvodu. Žalovaný podľa názoru žalobcu vyhodnotil jeho výpovede svojvoľne a nie podľa všeobecne uznávaných indikátorov dôveryhodnosti ako sú zhrnuté v čl. 4 ods. 5 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ. Žalobca uviedol, že jeho azylový príbeh prezentovaný v oboch azylových konaniach plne korešponduje s informáciami o krajine pôvodu, ktoré zabezpečil sám žalovaný. Uviedol, že z podkladov, ktoré do konania zabezpečil žalovaný jednoznačne vyplýva, že:

- podľa čl. 489 Trestného zákona Marockého kráľovstva z 26.11.1962 je homosexualita trestná a trestaná v sadzbe 6 mesiacov až 3 roky, resp. peňažným trestom,
- marocké zákony považujú homosexualitu za činy sexuálnej deviácie,
- Maroko bolo agentúrou Ager & Lyric v júni 2022 zaradené ako 30. najnebezpečnejšia krajina na svete pre LGBTQ+ komunitu,
- zákony v Maroku slúžia na udržiavanie predsudkov voči homosexuálom, čo podporuje obťažovanie, diskrimináciu a násillie,
- homosexuáli čelia v Maroku rôznym formám násillia najmä zo strany susedov, zamestnávateľov, prenajímateľov, rodinných príbuzných,
- nemajú prístup k spravodlivosti.

Z uvedeného je možné vyvodiť, že situácia v krajine pôvodu žalobcu v kontexte jeho azylového príbehu dáva priestor usudzovať, že žalobcovi by v prípade návratu do krajiny pôvodu hrozilo prenasledovanie s primeranou pravdepodobnosťou. Rozpory vo výpovediach žalobca označil za nepatrné a zároveň mal za to, že na ich základe nemožno odmietnuť jeho azylový príbeh ako celok. Zároveň mal za to, že žalovanému sa nepodarilo vyvrátiť pravdivosť jeho tvrdení s takou mierou pravdepodobnosti, ktorá nevyvoláva zásadné pochybnosti o správnosti úsudku žalovaného (tu žalobca odkazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1SŽa/10/2013 zo dňa 09.04.2013). Žalobca zároveň namietal, že rozhodnutie v časti o neposkytnutí doplnkovej ochrany neobsahuje dostatočné odôvodnenie dôvodov jej neposkytnutia. Mal za to, že je odôvodnené veľmi všeobecne a nereflektuje na konkrétnu situáciu žalobcu. Zároveň z obsahu rozhodnutie nevyplýva, že by žalovaný posudzoval dôveryhodnosť žalobcu aj vo vzťahu k rozhodovaniu o poskytnutí doplnkovej ochrany, preto žalobca vychádzal z toho, že v tejto časti nebola jeho dôveryhodnosť spochybnená, preto mal žalovaný dôkladne skúmať opodstatnenosť obáv žalobcu z vážneho bezprávia v krajine pôvodu.

4. Žalovaný vo vyjadrení k správnej žalobe opätovne poukázal na skutočnosti, na základe ktorých dospel k záveru o nedôveryhodnosti žalobcu. Následne uviedol, že dôsledne zistil skutkový stav veci a po posúdení dôveryhodnosti žalobcu následne pristúpil k vyhodnoteniu jeho azylového príbehu. Práve dôveryhodnosť žalobcu je zásadná pri posúdení skutočnosti, či žalobcovi hrozí v krajine pôvodu prenasledovanie pre niektorý z azylovo relevantných dôvodov. Uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobca sa po celú dobu konania vo veci medzinárodnej ochrany (a to aj s prihliadnutím na predchádzajúce azylové konanie) nedržel jednej dejovej línie a jeho výpovede nemožno označiť za konzistentné, žalovaný nemohol z jeho výpovedí ďalej vychádzať pri samotnom právnom posúdení žiadosti o medzinárodnú ochranu. Prihliadnuc aj na doložené správy o krajine pôvodu žalovaný v konaní nezistil naplnenie kritérií definície utečenca. Následne skúmal, či deklarovaný subjektívny prvok, teda obavy žalobcu, sú objektívne opodstatnené. V tejto otázke sa odvolal na závery uvedené v rozsudku Správneho súdu v Bratislave sp. zn. 17Saz/7/2024 zo dňa 14.08.2024 (v bodoch 54 a 55 odôvodnenia). Nakoľko o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany zo žalobcom deklarovaného dôvodu prenasledovania z náboženských dôvodov už bolo právoplatne rozhodnuté, žalovaný sa zameril na ďalší žalobcom udávaný dôvod prenasledovania v krajine pôvodu, a to jeho sexuálnu orientáciu. V tejto otázke žalovaný poukázal na to, že v konaní nebolo preukázané porušenie základných ľudských práv žalobcu, ktoré by tvorilo prenasledovanie. Podotkol, že nie každý zásah do ľudských práv tvorí prenasledovanie tak, ako je definované v § 2 písm. d) zákona č. 480/2002 Z. z. Z ustálenej rozhodovacej praxe NS SR vyplýva, že za prenasledovanie v zmysle § 8 zákona č. 480/2002 Z. z. je nutné považovať len také ohrozenie života, či slobody, ktoré je trpené, podporované či prevádzané štátnou mocou, pričom problémy so súkromnými osobami nemôžu byť dôvodom pre udelenie azylu. Vychádzajúc z vyjadrení žalobcu, tento nemal z dôvodu svojej sexuálnej orientácie problémy so štátnymi orgánmi, nevedel uviesť ako štátne orgány pristupujú k osobám s touto sexuálnou orientáciou. Žalovaný uviedol, že žalobcom uvedené dôvody nedosahujú intenzitu, ktorá by odôvodňovala obavy z prenasledovania po prípadnom návrate do krajiny pôvodu. Žalovaný vo vyjadrení stručne zrekapituloval informácie o krajine pôvodu so zameraním na postavenie osôb s LGBTI orientáciou získané z Polytematickej správy o krajine pôvodu – Maroko, MU-ODZ-2023ú000435-008 z 02.10.2023. Uviedol, že podľa Marockého trestného zákona sú trestané homosexuálne činy ako také (nie však homosexualita) odňatím slobody na šesť

mesiacov až tri roky a pokutou. Takáto sankcia nepredstavuje vážne porušenie základných ľudských práv v zmysle ustanovenia § 2 písm. d) zákona o azyle a samotná existencia tohto trestu nie je spôsobilá odôvodniť udelenie azylu. Podľa správ o krajine pôvodu bolo do októbra 2022 v Maroku stíhaných za sexuálnu aktivitu 283 osôb rovnakého pohlavia. Naproti tomu správy o krajine pôvodu uvádzajú, že v novembri 2022 boli v Maroku zatknuté osoby, ktoré zaútočili na transrodovú ženu. Traja maloletí účastníci takéhoto útoku boli umiestnení pod policajný dozor a dospelý páchateľ bol obvinený z ublíženia na zdraví a odsúdený na trest odňatia slobody na tri roky. Verejne dostupné zdroje zároveň uvádzajú, že „neexistujú žiadne vedecké štúdie ani oficiálna dokumentácia o povahe násilia voči LGBTQ+ osobám v Maroku a ani štúdie o výskyte násilia v krajine.“ Stupeň zraniteľnosti LGBTI osoby podľa zdrojov ovplyvňuje množstvo ekonomických a sociálno-kultúrnych faktorov, príslušnosť k liberálnemu prostrediu, alebo aj miesto pobytu s tým, že pobyt v meste, najmä Rabate alebo Casablance ponúka určitý stupeň anonymity a akceptácie. Zároveň žalovaný poukázal aj na to, že v konaní nebolo preukázané, že by bol žalobca v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený hrozbe vážneho bezprávia. Nedopustil sa žiadneho skutku, za ktorý by mu v krajine pôvodu hrozil trest smrti, takýto trest mu nebol ani v minulosti uložený. Rovnako nebolo v konaní preukázané, že by mu hrozilo z dôvodu jeho sexuálnej orientácie prenasledovanie alebo mučenie, či iné neľudské zaobchádzanie.

5. Podľa § 107 ods. 1 a 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) predseda senátu nariadi na prejednanie vecí samej pojednávajúce, ak

- a) o to požiada aspoň jeden z účastníkov konania,
- b) vykonáva dokazovanie,
- c) to vyžaduje verejný záujem,
- d) je to na prejednanie vecí potrebné alebo
- e) tak ustanovuje tento zákon.

V ostatných prípadoch rozhoduje správny súd bez pojednávania.

6. Podľa § 124 ods. 3 SSP ak sa pojednávajúce nenariaduje, správny súd vykoná dokazovanie oboznámením sa s dôkazmi, ktoré sa nachádzajú v súdnom spise.

7. Podľa § 137 ods. 2 SSP rozsudok správny súd vyhlasuje vždy verejne a v mene Slovenskej republiky. Pritom uvedie výrok rozsudku spolu s odôvodnením a poučením o opravnom prostriedku.

8. Správny súd v danej veci rozhodol a rozsudok dňa 18.08.2025 verejne vyhlásil podľa § 137 ods. 2 SSP, bez nariadenia pojednávania po splnení zákonnej podmienky podľa § 124 ods. 3 SSP a podľa § 107 ods. 1 a 2 SSP, keďže žalobca v žalobe a ani žalovaný vo svojom vyjadrení nežiadali o nariadenie pojednávania, žalobca v správnej žalobe nenavrhoval vykonať dokazovanie a súčasne nenastal ani jeden zo zákonných dôvodov na nariadenie pojednávania.

Právne východiská

9. Podľa § 6 ods. 2 písm. d) SSP správne súdy rozhodujú v konaniach o (d) správnych žalobách vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia.

10. Podľa § 135 ods. 2 písm. a) SSP pre správny súd je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia alebo vydania jeho rozhodnutia, ak ide o konanie podľa § 6 ods. 2 písm. d) až f) a i) až k).

11. Podľa § 206 SSP vecami azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy podľa predpisov upravujúcich azyl a pobyt cudzincov.

12. Podľa § 206 ods. 2 SSP žalobca môže byť okrem advokáta zastúpený aj mimovládnu organizáciou uvedenou v § 50 ods. 2.

13. Podľa § 206 ods. 3 a 4 SSP správny súd posudzuje správnu žalobu neformálne a nie je viazaný žalobnými bodmi. Pre správny súd je rozhodujúci stav veci v čase vyhlásenia alebo vydania jeho rozhodnutia.

14. Podľa § 8 zákona č. 480/2002 Z. z. ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

- a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo
- b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

15. Podľa § 13 ods. 1 písm. a) zákona č. 480/2002 Z. z. ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky podľa § 8.

16. Podľa § 13a zákona č. 480/2002 Z. z. ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

17. Podľa § 13c zákona č. 480/2002 Z. z. ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky podľa § 13a.

18. Podľa § 2 písm. d) zákona č. 480/2002 Z. z. na účely tohto zákona sa rozumie prenasledovaním závažné alebo opakované konanie spôsobujúce vážne porušovanie základných ľudských práv alebo súbeh rôznych opatrení, ktorý postihuje jednotlivca podobným spôsobom, ktoré spočíva najmä v

1. použití fyzického alebo psychického násillia vrátane sexuálneho násillia,
2. zákonných, správnych, policajných alebo súdnych opatreniach, ktoré sú diskriminačné alebo sú vykonávané diskriminačným spôsobom,
3. odmietnutí súdnej ochrany, ktoré vedie k neprimeranému alebo diskriminačnému potrestaniu,
4. neprimeranom alebo diskriminačnom trestnom stíhaní alebo treste,
5. trestnom stíhaní alebo treste za odmietnutie výkonu vojenskej služby v čase konfliktu, ak by výkon vojenskej služby zahŕňal trestné činy uvedené v § 13 ods. 2,
6. konaní namierenom proti osobám určitého pohlavia alebo proti deťom.

19. Podľa § 2 písm. e) zákona č. 480/2002 Z. z. na účely tohto zákona sa rozumie pôvodcom prenasledovania alebo vážneho bezprávia

1. štát,
2. strany alebo organizácie, ktoré ovládajú štát alebo podstatnú časť jeho územia, alebo
3. neštátni pôvodcovia, ak možno preukázať, že subjekty uvedené v prvom a druhom bode nie sú schopné alebo ochotné poskytnúť ochranu pred prenasledovaním alebo vážnym bezpráviom.

20. Podľa § 2 písm. f) zákona č. 480/2002 Z. z. na účely tohto zákona sa rozumie vážnym bezpráviom

1. uloženie trestu smrti alebo jeho výkon,
2. mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest,
3. vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.

21. Podľa § 19a ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. ministerstvo posúdi každú žiadosť o udelenie azylu jednotlivo a zohľadní pritom

- a) všetky dôležité skutočnosti týkajúce sa krajiny pôvodu žiadateľa v čase rozhodovania o žiadosti o udelenie azylu vrátane právnych predpisov krajiny pôvodu a spôsobu, akým sa uplatňujú,
- b) vyhlásenia a dokumentáciu predloženú žiadateľom vrátane informácií o tom, či bol alebo môže byť subjektom prenasledovania alebo vážneho bezprávia,
- c) postavenie a osobné pomery žiadateľa vrátane jeho pôvodu, pohlavia a veku,
- d) či žiadateľ po opustení krajiny pôvodu vyvíjal činnosť, ktorej jediným alebo hlavným cieľom bolo vytvorenie nevyhnutných podmienok na požadovanie medzinárodnej ochrany,
- e) či by bolo možné od žiadateľa odôvodnene očakávať využitie ochrany inej krajiny, v ktorej si mohol uplatniť svoje štátne občianstvo.

22. Podľa § 19a ods. 2 zákona č. 480/2002 Z. z. skutočnosť, že žiadateľ už bol prenasledovaný alebo utrpel vážne bezprávie alebo bol vystavený priamym hrozbám prenasledovania alebo vážneho bezprávia, je dôležitým znakom opodstatnenosti obavy žiadateľa z prenasledovania alebo hrozby

vážneho bezprávia, ak nie sú závažné dôvody domnievať sa, že prenasledovanie alebo vážne bezprávie sa nebude opakovať.

23. Podľa § 19a ods. 3 zákona č. 480/2002 Z. z. ak žiadateľ nepodloží svoje vyhlásenia dôkazmi, ministerstvo pri posudzovaní žiadosti o udelenie azylu na to neprihliadne, ak

a) žiadateľ vynaložil skutočné úsilie, aby zdôvodnil svoju žiadosť o udelenie azylu,

b) žiadateľ predložil všetky náležitosti, ktoré mal k dispozícii, a podal prijateľné vysvetlenie týkajúce sa iných chýbajúcich náležitostí,

c) vyhlásenia žiadateľa sú súvislé a hodnoverné a nie sú v rozpore s dostupnými informáciami týkajúcimi sa jeho prípadu,

d) žiadateľ požiadal o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany bezodkladne po vstupe na územie Slovenskej republiky alebo preukázal primeraný dôvod, prečo tak neurobil, alebo v prípade oprávneného pobytu na území Slovenskej republiky požiadal o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany bezodkladne po tom, ako sa dozvedel o skutočnostiach odôvodňujúcich medzinárodnú ochranu alebo preukázal primeraný dôvod, prečo tak neurobil, a

e) bola preukázaná všeobecná dôveryhodnosť žiadateľa.

24. Podľa čl. 3 Dohovoru č. 209/1992 Zb. o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd“), nikoho nemožno mučiť alebo podrobiť neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

25. Podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb., nikoho nemožno mučiť, ani podrobiť krutému, neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

26. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Správny poriadok“), tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

27. Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

28. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

29. Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

30. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Odôvodnenie rozhodnutia správnym súdom

31. Súd v rámci preskúmania správnu žalobou napadnutého rozhodnutia podrobne preskúmal súdny spis a administratívny spis žalovaného (vrátane administratívneho spisu týkajúceho sa predchádzajúceho administratívneho konania o v poradí prvej žiadosti žalobcu o udelenie azylu) a po zistení, že správna žaloba bola podaná včas oprávnenou osobou, pristúpil k súdnemu prieskumu veci v rozsahu podľa § 206 ods. 3 a 4 SSP. Z obsahu správnej žaloby vyplýva, že žalobca namietal nezákonnosť správnu žalobou napadnutého rozhodnutia v jeho prvom a druhom výroku, teda vo výroku o neudelení azylu a vo výroku o neposkytnutí doplnkovej ochrany, a žiadal ich zrušenie. Rozhodnutie v časti o neudelení azylu považoval žalobca za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, pričom vytkol žalovanému, že sa v odôvodnení rozhodnutia zamerlal výlučne na

posúdenie dôveryhodnosti žalobcu, pričom však nezohľadňoval jeho výpovede ako celok, jeho výpovede nevyhodnotil v intenciách informácií o krajine pôvodu žalobcu.

32. Vychádzajúc z obsahu správnu žalobou napadnutého rozhodnutia je nevyhnutné konštatovať, že žalovaný sa v odôvodnení podrobne zaoberal nezrovnalosťami týkajúcimi sa osoby žalobcu, jeho konania a výpovedí v administratívnych konaniach od jeho prvotného zadržania na území SR až po v poradí druhé konanie o azyle. Zhrnutím nezrovnalostí vo výpovediach žalobcu, ako aj jeho konaním (predovšetkým zničenie dokladov, uvádzanie odlišných osobných údajov, svojvoľné opustenie územia SR, odmietanie vypovedať) dospel k záveru o nedôveryhodnosti osoby žalobcu, ktorý záver bol podporený aj rozhodnutím Správneho súdu v Bratislave sp. zn. 17Saz/7/2024 zo dňa 14.08.2024 v konaní o súdnom prieskume rozhodnutia žalovaného o neudelení azylu v poradí prvom administratívnom konaní. Uvedené skutočnosti žalovaný vyhodnotil tak, že žalobca v skutočnosti nemá záujem o poskytnutie medzinárodnej ochrany z azylovo relevantného dôvodu, jeho dôvody sú výlučne ekonomické a podanie žiadosti o azyl bolo účelové. Uviedol, že z uvedených dôvodov vyhodnotil dôvody žiadosti ako nedôveryhodné, pričom poukázal na nesplnenie podmienok podľa § 19a ods. 3 zákona č. 480/2002 Z. z..

33. Súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že v súčasťou spisu sú: Monotematická správa o krajine: Maroko, Migračného úradu MV SR, odbor dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce, ako aj Polytematická správa o krajine: Maroko, Migračného úradu MV SR, odbor dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce (so špecifikáciou na otázky týkajúce sa LGTI osôb) a kópia Polytematickej správy o krajine: Maroko, Migračného úradu MV SR, odbor dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce (so špecifikáciou na otázky týkajúce sa osôb vyznávajúcich iné náboženstvá, ako aj otázky všeobecnej dostupnosti vnútroštátnej ochrany pred násilím zo strany civilného obyvateľstva). Z obsahu správnu žalobou napadnutého rozhodnutia však nevyplýva, že by žalovaný posudzoval žiadosť žalobcu o udelenie azylu vo svetle vyššie uvedených dokumentov, ktoré ako súčasť administratívneho spisu tvoria podklad rozhodnutia. Žalovaný v odôvodnení rozhodnutia uvedené podklady vôbec nevyhodnotil, rozhodnutie o neudelení azylu de facto odôvodnil výlučne tým, že žalobca nie je ako osoba dôveryhodný, a teda ani ním uvádzané dôvody nie sú dôveryhodné. Na základe týchto záverov žalovaný rozhodol o neudelení azylu bez toho, aby sa zaoberal žalobcom uvedeným azylovo relevantným dôvodom. Zároveň sa žalovaný v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal ani s vyjadrením právneho zástupcu žalobcu, ktorý vo vyjadrení pred vydaním rozhodnutia poukazoval na niektoré skutočnosti vyplývajúce z týchto správ.

34. Vychádzajúc z ustanovenia § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. dôvodom pre neudelenie azylu môže byť výlučne nesplnenie podmienok podľa § 8 alebo 10 tohto zákona. Pri posudzovaní žiadosti o azyl sa správny orgán riadi základnými procesnými pravidlami podľa § 19a zákona č. 480/2002 Z. z.. Posúdenie žiadosti musí byť individuálne a musí zohľadniť (a) všetky dôležité skutočnosti týkajúce sa krajiny pôvodu žiadateľa o azyl, (b) tvrdenia a dôkazy predložené žiadateľom a (c) jeho postavenie a osobné pomery. Správny orgán povinný rozhodnúť o žiadosti o udelenie azylu až po jej primeranom preskúmaní. Povinnosť primerane preskúmať žiadosť o udelenie azylu znamená jej individuálne posúdenie vo svetle aktuálnych informácií o krajine pôvodu žiadateľa získaných z rôznych a dôveryhodných zdrojov. Správny orgán je zároveň povinný v písomnom vyhotovení rozhodnutia uviesť všetky skutkové a právne dôvody, z ktorých vychádzal pri rozhodovaní, ako aj ich vyhodnotenie. Podľa § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. správny orgán je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Spomedzi základných pravidiel konania, ktoré ustanovuje zákon č. 71/1967 Zb., je pre konanie o udelenie azylu špecificky dôležitá zásada úzkej súčinnosti správneho orgánu s účastníkom konania v procese posudzovania vecí (§ 3 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb.) a povinnosť správneho orgánu vychádzať vo svojich rozhodnutiach zo spoľahlivo zisteného stavu vecí (§ 32 ods. 4 zákona č. 71/1967 Zb.).

35. Z obsahu správnu žalobou napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalovaný vychádzal pri právnom posúdení veci z ustanovenia § 19a ods. 3 zákona č. 480/2002 Z. z., ktoré ukladá správne orgánu pri rozhodovaní neprihliadať na to, že žiadateľ nepodložil svoje vyhlásenie dôkazmi v prípade, ak sú kumulatívne splnené podmienky určené v bodoch a) až e) tohto ustanovenia zákona. Vychádzajúc z obsahu správnu žalobou napadnutého rozhodnutia má súd za to, že žalovaný dostatočne odôvodnil

a správne vyhodnotil skutkové okolnosti a správanie žalobcu v azylovom konaní (ako aj v s ním súvisiacich konaniach). Záver o nedôveryhodnosti žalobcu bol podľa názoru súdu dostatočným spôsobom skutkovo a právne odôvodnený. Zároveň je však nevyhnutné uviesť, že iba konštatovanie nedôveryhodnosti osoby žalobcu nie je možné bez ďalšieho považovať za dôvod pre neudelenie azylu. Hodnotenie dôveryhodnosti žiadateľa o azyl nemá byť zo strany správneho orgánu vnímané ako sankcia voči žiadateľovi o udelenie azylu, ale ako nástroj na ustálenie skutkového stavu. Na základe ustálenia otázky dôveryhodnosti osoby žalobcu, má správny orgán následne vyhodnotiť otázku, či žiadateľ o azyl uniesol bremeno tvrdenia a následne dôkazné bremeno v azylovom konaní. Dôležitým aspektom v konaní je zároveň aj povinnosť samotného správneho orgánu náležite zistiť skutkový stav, a to v rozsahu azylovo relevantného dôvodu proklamovaného žiadateľom o azyl. Uvedené sa následne premietne do odôvodnenia rozhodnutia vo veci, v ktorom je správny orgán povinný vyhodnotiť všetky vykonané dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a ozrejmiť správnu úvahu, ktorou bol vedený pri ich vyhodnocovaní. Je nevyhnutné uviesť, že právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia je inherentnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napríklad IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon.

36. Uvedené závery boli opakovane vyjadrované aj Najvyšším súdom SR a Najvyšším správnym súdom SR. Súd pre úplnosť poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1SŽa/48/2014 zo dňa 13.01.2015, v ktorom boli síce skutkové okolnosti veci odlišné od prejednávaného prípadu (v správnom konaní nebola spochybnená dôveryhodnosť žiadateľa a obsahom jeho žiadosti o azyl boli odlišné skutkové okolnosti), súd však chce týmto rozhodnutím poukázať na to, že najvyšší súd v odôvodnení rozhodnutia zreteľne definoval otázku dôkazného bremena žiadateľa a správneho orgánu v azylovom konaní vo svetle zásady materiálnej pravdy, a to nasledujúcim spôsobom: „Zásada tzv. materiálnej pravdy má v konaní o udelenie azylu svoje špecifiká spočívajúce v pravidelnej nedostatočnosti dôkazov preukazujúcich dôveryhodnosť žiadateľových tvrdení. Je však na správnom orgáne, aby preukázal či vyvrátil pravdivosť žiadateľových tvrdení, a to buď úplne nevyvrátiteľne zistením presných okolností viažucich sa na tvrdenie žiadateľa o azyl, alebo aspoň s takou mierou pravdepodobnosti, ktorá nevyvoláva zásadné pochybnosti o správnosti úsudku správneho orgánu. Týmto špecifikám konania o medzinárodnej ochrane zodpovedá aj štandard a rozloženie dôkazného bremena, ktoré sú vychýlené v prospech žiadateľa o medzinárodnú ochranu. Pokiaľ ide o bremeno tvrdenia v konaní vo veciach medzinárodnej ochrany, to zaťažuje žiadateľa o medzinárodnú ochranu. Je nesporné, že ak by sťažovateľ ani len nenamietal skutočnosti svedčiace o tom, že došlo alebo že by potenciálne mohlo dôjsť, k zásahu do jeho ľudských práv v zmysle ustanovenia § 8 ZA, potom nie je potrebné sa situáciou v jeho krajine pôvodu do detailu zaoberať. V prípade, že žiadateľ o udelenie medzinárodnej ochrany uvádza skutočnosti podraditeľné pod taxatívny výpočet dôvodov pre udelenie azylu v zmysle ustanovenia § 8 ZA, potom je potrebné žiadateľom uvádzané skutočnosti konfrontovať so zisteniami týkajúcimi sa politického prostredia v krajine pôvodu žiadateľa. Pokiaľ ide o bremeno dôkazné, to je už výraznejšie rozložené medzi žiadateľom o medzinárodnú ochranu a správny orgán. Preukazovať jednotlivé fakty je povinný primárne žiadateľ, no správny orgán je povinný zabezpečiť k danej žiadosti o medzinárodnú ochranu maximálne možné množstvo dôkazov a informácií, a to tých, ktoré vyvracajú tvrdenie žiadateľa, tak aj tých, ktoré ich podporujú.“ Súd má za to, že je nevyhnutné, aby správne orgány mali uvedené na zreteli v každom azylovom konaní. Zároveň pre úplnosť súd uvádza aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1SŽa/53/2014 zo dňa 10.02.2015, v ktorom najvyšší súd okrem iného uviedol: „Ak uvedie žiadateľ o udelenie azylu v priebehu správneho konania skutočnosti, ktoré by mohli nasvedčovať záveru, že opustil krajinu pôvodu pre niektorý z dôvodov uvedených v § 8 zákona o azyly, je povinnosťou správneho orgánu viesť zisťovanie skutkového stavu takým spôsobom, aby boli odstránené nejasnosti o žiadateľových skutočných dôvodoch odchodu z krajiny pôvodu.“

37. Žalovaný aj napriek tomu, že vykonal dokazovanie vyžiadanim správ z krajiny pôvodu (okrem iného aj s otázkami zameranými na postavenie LGBTI osôb v krajine pôvodu žalobcu) v odôvodnení rozhodnutia nepristúpil k vyhodnoteniu týchto správ v intenciách azylovo relevantného dôvodu uvedeného žalobcom. Rovnako okrem konštatovania nedôveryhodnosti osoby žalobcu žalovaný

žiadnym spôsobom nevyhodnotil skutočnosti uvádzané žalobcom vo výpovediach, nezhodnotil, či žalobca v azylovom konaní uniesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno. Rovnako sa nezaoberal tým, aký vplyv má ním konštatovaná nedôveryhodnosť na posúdenie žalobcových tvrdení a dôkazov, na ktoré odkazuje jeho právny zástupca vo vyjadrení adresovanom žalovanému pred vydaním rozhodnutia vo veci. Je nevyhnutné uviesť, že žalovaný vo vyjadrení k správnej žalobe, v reakcii na žalobné body, svoje rozhodnutie odôvodnil okrem iného aj vyhodnotením správ z krajiny pôvodu so zameraním na azylovo relevantný dôvod uvedený žalobcom, zaoberal sa aj otázkou či v prípade žalobcu sú dané dôvody prenasledovania v zmysle zákona o azyle. V správnu žalobou napadnutom rozhodnutí však odôvodnenie v tomto rozsahu absentuje. Vzhľadom k tomu, že súd v tomto konaní preskúmava zákonnosť správnu žalobou napadnutého rozhodnutia, ktoré trpí vyššie uvedenými nedostatkami, nie je postačujúce, že žalovaný doplnil odôvodnenie svojho rozhodnutia vo vyjadrení k správnej žalobe. Nedostatok odôvodnenia správnu žalobou napadnutého rozhodnutia nie je možné takýmto spôsobom zhojiť. Súd zároveň neposudzuje právne posúdenie veci a hodnotenie dôkazov uvedené vo vyjadrení k správnej žalobe, nakoľko toto úplne absentuje v správnu žalobou napadnutom rozhodnutí.

38. Žalobca v správnej žalobe namietal aj nedostatočné odôvodnenie správnu žalobou napadnutého rozhodnutia čo sa týka výroku o neposkytnutí doplnkovej ochrany. Posudzovanie splnenia podmienok na priznanie doplnkovej ochrany v zmysle zákona č. 480/2002 Z. z. je vo vyššej miere založené na zistení objektívnych okolností, či by bol žalobca v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený vážnemu bezpráviu. Pri posudzovaní tejto otázky je nevyhnutné, aby správny orgán dostatočne zistil čo najvyššie množstvo hodnoverných informácií o krajine pôvodu. Tvrdenia žiadateľa o azyl o hroziacej ujme v krajine pôvodu budú len jedným z podkladov, s ktorými sa správny orgán musí vysporiadať pri náležitom zistení skutkového stavu. K ustáleniu, že v konkrétnom prípade žiadateľa o azyl existujú vážne dôvody domnievať sa, že mu hrozí reálne nebezpečenstvo vážneho bezprávia, totiž môže dôjsť aj vtedy, ak o niektorých z týchto dôvodov žiadateľ o azyl vôbec nevie (a teda o nich správny orgán ani nemôže poskytnúť svoje tvrdenia). Rovnako je možné ustáliť reálnu hrozbu vážneho bezprávia aj u inak nedôveryhodného žiadateľa o azyl.

39. Súd po preskúmaní správnu žalobou napadnutého rozhodnutia zistil, že žalovaný sa v odôvodnení rozhodnutia dostatočným spôsobom zaoberal dôvodmi neposkytnutia doplnkovej ochrany žalobcovi. Neposkytnutie doplnkovej ochrany odôvodnil, aj keď pomerne stručne, vo vzťahu ku všetkým zákonom vymedzeným znakom vážneho bezprávia (§ 2 písm. f) zákona č. 480/2002 Z. z.), a to vyhodnotením výpovedí žalobcu a zároveň aj objektívnych kritérií na podklade správ z krajiny pôvodu žalobcu. Vychádzajúc z uvedeného súd nevzhladol v odôvodnení správnu žalobou napadnutého rozhodnutia v tejto časti rozpor so zákonom ani vybočenie z medzí správnej úvahy a má za to, že žalobná námietka v tejto časti nie je dôvodná.

40. Vo svetle vyššie uvedeného súd konštatuje, že správnu žalobou napadnuté rozhodnutie trpí vadou nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov (§ 191 ods. 1 písm. d) SSP).

41. Vychádzajúc z vyššie uvedených dôvodov súd rozhodol tak, že zrušil správnu žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní bude úlohou žalovaného, tak ako už bolo uvedené aj vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia, opätovne posúdiť žiadosť žalobcu o azyl a rozhodnutie vo veci riadne odôvodniť. Žalovaný v odôvodnení rozhodnutia vyhodnotí otázku či žiadateľ o azyl uniesol bremeno tvrdenia a následne dôkazné bremeno v azylovom konaní so zohľadnením už vykonaného posúdenia jeho dôveryhodnosti. Zároveň správny orgán vychádzajúc z výsledkov vykonaného vlastného dokazovania vo veci (správny o krajine pôvodu žalobcu) vyhodnotí zistený skutkový stav v intenciách žalobcom prezentovaného azylového dôvodu. Správny orgán dôsledne vyhodnotí všetky v konaní vykonané dôkazy tak jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti a pre žiadateľa zrozumiteľným spôsobom ozrejmi správnu úvahu z ktorej pri posudzovaní veci vychádzal.

42. Záverom súd poukazuje na skutočnosť, že z listinných podkladov, ktoré tvoria obsah administratívneho spisu (konkrétne z odôvodnenia rozhodnutia MV SR, oddelenie hraničnej kontroly PZ KE- letisko č. PPZ-HCP-PO9-8-047/2024-AV zo dňa 27.11.2024) vyplýva, že zo strany Zastupiteľského úradu Marockého kráľovstva vo Viedni bol žalobca identifikovaný ako marocký občan: A. B., nar.: 29.04.1997. V správnu žalobou napadnutom rozhodnutí je však žalobca označený ako: A. B., nar. XX.XX.XXXX. Uvedené indikuje, že zo strany správnych orgánov došlo k zisteniu totožnosti žalobcu a jeho osobných údajov. V prípade, že zo strany správnych orgánov došlo k stotožneniu žalobcu, je

žalovaný v rozhodnutí povinný uviesť správne osobné údaje žalobcu s tým, že v odôvodnení rozhodnutia uvedie aj to, akým spôsobom zistil (potvrdil) jeho totožnosť.

43. Podľa § 163 SSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v súvislosti s uplatňovaním a bránením práva na správnom súde.

44. Podľa § 167 ods. 1 SSP správny súd prizná žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, ak mal žalobca vo veci celkom alebo sčasti úspech.

45. Podľa § 175 ods. 1 a 2 SSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu správny súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

46. O nároku na náhradu trov konania rozhodol správny súd podľa § 167 ods. 1 SSP a v konaní úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím súdneho úradníka po právoplatnosti rozhodnutia v tejto veci (§ 175 ods. 2 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú možno podať na Správnom súde v Košiciach v lehote jedného mesiaca od doručenia tohto rozsudku. Zmeškanie uvedenej lehoty nemožno odpustiť (§ 443 ods. 1 a 5 SSP a § 493e SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP (ktorému správnomu súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania) uviesť:

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). (§ 445 ods. 1 SSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správnomu súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 SSP odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 ods. 1 písm. g) až i) SSP sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom (§ 440 ods. 2 SSP).

V kasačnej sťažnosti nemožno uplatňovať nové skutočnosti a dôkazy okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podanej kasačnej sťažnosti (§ 441 SSP).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 2 SSP).

Kasačná sťažnosť nemá odkladný účinok, ak SSP neustanovuje inak (§ 446 ods. 1 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Uvedená povinnosť neplatí, ak:

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 1 písm. c) a d),
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci. (§ 449 ods. 1, 2 SSP).